

«АДЧУВАЮ, ШТО ПАТРЭБНАЯ ТУТ»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Пасля вучобы вы вярнуліся дадому, сталі працаваць у «Ляхавіцкім весніку»...

— Адразу пасля заканчэння вучобы прыехала працаваць карэспандэнтам у родную газету. Тут чакалі і з цеплынёю сустрэлі выпускніцу журфака. Праз некаторы час быў заснаваны аддзел маладзёжнай тэматыкі, я стала яго загадчыкам. Пасля кіраўніцтва раёна прапанавала мне, маладому спецыялісту, узначаліць «Ляхавіцкі веснік». Вельмі ўдзячна, што заўважылі мяне сярод шэрагу не менш таленавітых і перспектывных кандыдатаў. Галоўная матывацыя цяпер — апраўдаць давер раённай і абласной улады, Міністэрства інфармацыі. Страшна было спачатку, бо аказалася самым маладым галоўным рэдактарам у краіне.

— Як гэтае рашэнне ўспрыняў калектыв?

— Цалкам падтрымалі. І мяне, і ўведзеныя пасля ўступлення ў пасаду навацыі: сёе-тое прыйшлося змяніць кардынальна. Калегі даверыліся, і, спадзяюся, я іх не падвела. Безумоўна, калі прыходзіць новы кіраўнік — гэта заўсёды складае, бо нейкія звыклыя рэчы змяняюцца новаўвядзеннямі, якіх патрабуе час. Мне было прасцей — я вырасла ў «Ляхавіцкім весніку». Мае калегі — мае настаўнікі. У іх я навучылася многаму з

таго, што сёння перадаю маладым людзям, якія прыходзяць да нас на практыку. Скажу больш, толькі дзякуючы калектыву «Ляхавіцкага весніка», я паверыла ў свае сілы. Стаўшы галоўным рэдактарам, спачатку не разбіралася ў многіх пытаннях, бо гэтая пасада не толькі пра творчасць, але і кіраўніцкую дзейнасць. І сумесна з калегамі, якія дапамагалі ва ўсім, наладжана паспяховая работа.

— Ці не было ў вас спасы прыехаць працаваць у сталіцу пасля размеркавання?

— Я не вельмі люблю буйныя гарады, мне па душы тое месца, дзе жыву і працую цяпер. Нават не ведаю, ці змагла б рэалізаваць сябе і свае ініцыятывы ў вялікім горадзе. У Ляхавіцкім раёне ведаю ўсё: людзей, прадпрыемствы, на якіх яны працуюць, праблемы, якія час ад часу ўзнікаюць. Гэта дапамагае ў прафесіі. Я адчуваю, што патрэбная тут.

— Як вам удаецца ўтрымліваць аўдыторыю ў час, калі ідзе масавае перанасчэнне інфармацыі?

— У нашай рэдакцыі працуюць універсальныя спецыялісты, гатовыя аператыўна і тэксты на розныя тэмы пісаць, і відэа маніраваць, і фота апрацоўваць. Калі сталі папулярнымі сацыяльныя сеткі, мы вучыліся ствараць для іх кантэнт усёй камандай, каб на выпадак розных няштатных сітуацый

калегі маглі падмяніць адно аднаго.

У нас кожная сацыяльная сетка замацаваная за пэўным спецыялістам, у якога свой непаўторны стыль і падыход, таму на выхадзе атрымліваем унікальны кантэнт. Старонкі Telegram, Instagram і сайт газеты, напрыклад, маюць пэўныя адрозненні ў напаўненні, таму што ў кожнай сацыяльнай сетцы свая аўдыторыя: людзі розных узростаў груп, інтарэсаў, поглядаў. Мы адсочваем, чым яны цікавяцца, і публікуем адпаведны кантэнт. Ключ да поспеху ў тым, што мы ўсе працуем на вынік, і гэта адчувае наша аўдыторыя. Чытачы чакаюць навіны менавіта ад нас. Звычайна адбываецца так: мерапрыемства пачалося, а ў нашых сацсетках ужо ёсць публікацыя. Калі сутыкаемся з нейкімі непрадбачанымі складанасцямі — людзі пішуць, пытаюцца, што здарылася. Аўдыторыя прывыкла да таго, што мы працуем аператыўна.

— Ці складана сумяшчаць кіраўніцкую дзейнасць і творчасць?

— Заняўшы пасаду галоўнага рэдактара, я баялася, што не змагу пісаць з-за недахопу часу, узровень майстэрства пагоршыцца. Каб гэтага не дапусціць, паабяцала сабе, што раз у нумар будзе выходзіць як мінімум адзін матэрыял майго аўтарства. Працую над гэтым.

Мая любімая тэматыка — уборачная кампанія, першыя

тысячнікі, перадавыя экіпажы, сямейныя дынастыі — людзі працы. Выхаджаю ў палі сама і фатаграфую, і здымаю відэа. Людзі, якія працуюць на палях, для мяне героі. І пра іх я пішу з вялікім натхненнем. Увогуле з задавальненнем бяруся за любую тэму — гэта своеасаблівы выклік сабе.

— На вашу думку, ці можна журналіста навучыць пісаць?

— Складанае пытанне. Добра памятаю, як рэдагаваліся мае першыя спробы пярэ, за якія цяпер трохі сорамна. Тады я захаплялася талентам калег, іх уменнем падбраць патрэбныя словы для апісання любой з'явы, сітуацыі ці праблемы. Да ўзроўню таленавітага журналіста яшчэ расці і расці. Хутчэй, у мяне ёсць імкненне працаваць, таму заўсёды пісала і зараз працягваю гэта рабіць. Развіваць майстэрства можна і трэба. І калі напісаныя табой словы кранаюць чытача да глыбіні душы — вось гэта дасягненне.

— Сапраўдны журналіст, па-вашаму, які?

— У яго ёсць жаданне шукаць інфармацыю і праяраць факты, рухацца наперад, даведацца аб новым і распавядаць пра гэта іншым, прапускаючы праз сябе. Зацікаўленасць, калі не самая галоўная, то адна з важных якасцяў для журналіста. Карэспандэнт пастаянна павінен быць у пошуку. Я лічу тых людзей у нашай прафесіі паспяховымі, якія

не сядзяць на месцы, не баяцца перашкод, гатовы нечаму навучацца.

— Да вас у рэдакцыю сёлета на практыку прыйшлі журналісты-пачаткоўцы. Як можаце ахарактарызаваць заўтрашніх выпускнікоў?

— Яны вельмі смелыя. Нядаўна нашы практыканты атрымалі заданне зняць ролік для «Цік-Тока» і зрабіць апытанне. Я ўбачыла вынік і зразумела, што яны глядзяць на ўсё пад унікальным ракурсам. Мы вучым іх, яны — нас. Гэта вельмі карысны ўзаемаабмен. Хацелася б, каб яны вярталіся ў раёны працаваць. Мы іх чакаем.

— Раскажыце, калі ласка, падрабязней пра праект «Школьны дзённік».

— Да нас у рэдакцыю стала паступаць шмат школьных навін. Інфаповоды былі класнымі, а рэалізацыя недасканалай. Хацелася зрабіць кантэнт больш якасным. Для гэтага мы выбралі такі шлях: не самім перапісваць, а вучыць гэтаму юнкараў, запрашаць іх у рэдакцыю на

майстар-класы. Для ўзгаднення такіх мерапрыемстваў мы звярнуліся ў аддзел па адукацыі, у якім падтрымалі нашы ініцыятывы. Прапанаваўшы школьнікам супрацоўніцтва, мы не маглі прадбачыць, што адгукнецца так многа падлеткаў. Зараз вучым іх так пісаць, фатаграфавать і здымаць відэа, каб наша рэдакцыя потым магла зрабіць рэпост гэтых публікацый. Так стварылі сабе пэўную апору. Мы ганарымся нашымі юнкарамі. «Школьны дзённік» — ужо адладжаны механізм.

— Ці не стамляецца самі ад інфармацыйнага шуму?

— Люблю адчуванне прыемнай стомленасці. Да таго ж людзі чакаюць, я не магу іх падвесці. Мой адпачынак — гэта час, праведзены з сям'ёй, у якой нарадзілася і якую стварыла. Я баюся ўявіць, што журналістыка сыдзе з майго жыцця. Яна дала мне ўсё.

Яна ВАЛАСАЧ.
Фота з асабістага архіва гераіні.

Пакаленне ХХІ

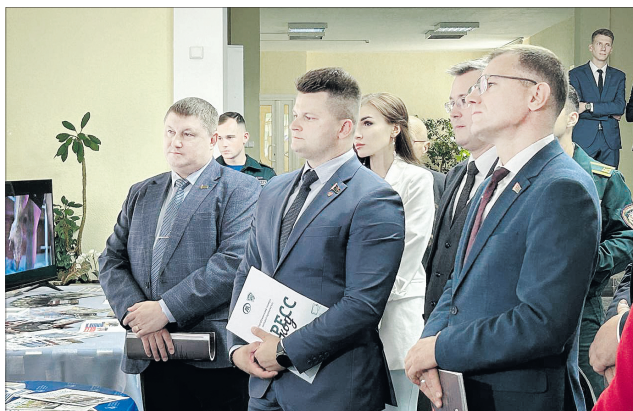
У МЕДЫЯСФЕРЫ ДАРОГІ АДКРЫТЫЯ ДЛЯ ЎСІХ

Днямі ў Доме прэсы правалі круглы стол «Маладзё і медыя: перспектывы маладых журналістаў у сучаснай медыяпрасторы», падчас якога далі старт прыёму заявак на Рэспубліканскі конкурс маладых журналістаў «Прэс-код». Адною з тэм абмеркавання сталі вынікі конкурсу папярэдніх гадоў, а яшчэ закранулі пытанні развіцця прафесійнага журналісцкага асяроддзя, станаўлення моладзі і ўкаранення яе ініцыятыў, удасканалення адкрытай і адказнай журналістыкі, магчымасці для ўзаемадзення і абмену вопытам. У круглым stole ўзялі ўдзел прадстаўнікі міністэрстваў інфармацыі, адукацыі, СМІ, БРСМ, ВУ і моладзі.

У сучаснай медыяпрасторы з імклівым развіццём лічбавых тэхналогій і сацыяльных сетак у маладых людзей ёсць шмат магчымасцяў для самарэалізацыі і паспяховага кар'ернага росту ў журналістыцы. Гэта адбываецца, таму што менавіта юнакі і дзяўчаты, як ніхто іншы, адчуваюць новыя тэндэнцыі, не баяцца выкарыстоўваць новыя фарматы і падыходы для творчай і прафесійнай рэалізацыі сябе ў гэтай сферы.

Рэспубліканскі конкурс «Прэс-код» быў створаны Міністэрствам інфармацыі і грамадскім аб'яднаннем БРСМ у 2021 годзе. Гэты праект рэалізуецца з мэтай выканання задач дзяржаўнай інфармацыйнай палітыкі і вельмі актуальны і запатрабаваны моладдзю кожны год.

— Работа з моладдзю — найважнейшы складнік дзяржаўнай інфармацыйнай палітыкі, — адзначаў першы намеснік міністра інфармацыі Рэспублікі Беларусь Андрэй Кунцэвіч. — Наша міністэрства нацэлена на стварэнне ўмоў для хутчэйшага станаўлення маладых журналістаў і фарміравання пэўнага кадравага рэзерву. Такія мерапрыемствы, як рэспубліканскі конкурс маладых журналістаў «Прэс-код», дапамагаюць вырашаць гэтыя задачы. Мы бачым, што конкурс спадабаўся маладым людзям. Пры гэтым удзельнікамі становяцца не толькі журналісты-пачаткоўцы, але і моладзь з самых розных сфер, якой цікава ствараць свой кантэнт. Мяркуючы па вялікай колькасці заявак на папярэдніх конкурсах, мы разумеем, што дасягнулі сваёй мэты. Прыемна, што пераможцы і прызёры ўжо сёння «на

алоўку» ў кіраўнікоў рэспубліканскіх СМІ. Многія з іх прыняты туды на работу, а некаторыя робяць дастаткова паспяховую кар'еру на ўзроўні рэгіянальных СМІ. Важна адзначыць, што конкурс «Прэс-код» акумуляе журналісцкія работы не толькі ў тэкставым варыянце, але і шукае таленавітую моладзь, якая валодае здольнасцямі ў фотажурналістыцы, мастацтве, аператарскай рабоце.

— Дзякуючы конкурсу мы можам знаходзіць маладых людзей, якія чамусьці адрозніваюцца ад іншых і журналістыцы, але ў нейкі момант усвядомілі, што гэта іх прызначэнне, — адзначаў першы намеснік ЦК ГА «БРСМ» Аляксандр ЛУК'ЯНАЎ. — Конкурс дапамагае збіраць аўтарскія матэрыялы, карыкатуры, відэасюжэты, відэаблогі і яркія праекты з усёй краіны.

Адзін з такіх маладых людзей Андрэй ШАМЫЧКОЎ, пераможца Рэспубліканскага конкурсу маладых журналістаў «Прэс-код» 2023 года ў намінацыі «Найлепшы відэаблог», падзяліўся сваім вопытам удзелу ў конкурсе і распавёў, чаму зацікаўленым маладым людзям неабходна спрабаваць свае магчымасці ў сферы «медыя»:

— Гісторыя на самай справе атрымалася пацешная: я вучыўся на энергетыка, працаваў у галіне маркетынгу, пры тым удзельнічаў у гэтым журналісцкім конкурсе, таму што мне было цікава паспрабаваць свае сілы, ацаніць, наколькі ў мяне вялікі багаж ведаў, і паглядзець, што з гэта-

га атрымаецца. Вынік — нечаканая перамога ў конкурсе. У медыясферы дарогі адкрыты для ўсіх, галоўнае — не ўпускаць магчымасці.

Пасля ўдзелу ў конкурсе Андрэй разам з БРСМ, НАН Беларусі і радыёстанцыяй «Пілот FM» стварылі сумесны праект «Хронікі вызвалення», у якім распавядалі аб ходзе ваеннай аперацыі «Баграціён», выкарыстоўваючы рассакрэчаныя аператыўныя зводкі Генеральнага штаба Чырвонай Арміі. «Я стаў вядучым і рэдактарам гэтага праекта, чаму быў вельмі рады. Ён займае асобнае месца ў маім сэрцы. Гісторыю сваёй краіны павінен ведаць кожны», — дзеліцца юнак.

Падчас круглага стала гаварылі і пра класічную журналісцкую адукацыю. Яна, па словах Андрэя Кунцэвіча, запатрабаваная сярод маладых людзей. «Ва ўсякім выпадку, па тым конкурсе, які сёння склаўся на факультэце журналістыкі БДУ, можна меркаваць, што цікавасць да рэпарцёрскай прафесіі захоўваецца».

Сваё меркаванне выказаў і дэкан факультэта журналістыкі БДУ Аляксей БЯЛЯЕЎ:

— Прафесійная адукацыя важная і патрэбная. За апошні год мы правалі рэфарміраванне навучальных праграм: пакінулі дзве спецыяльнасці «Журналістыка» і «Інфармацыя і камунікацыя». Плануем даваць шырокую адукацыю, рыхтаваць будучых супрацоўнікаў СМІ да работы ва ўсіх медыя. Кожны ў рэдакцыі павінен быць універсальным. Але мы выходзім не проста вытворцу кантэнту, але і грамадзяніна, патрыёта.

Удзельнікі мерапрыемства таксама звярнулі ўвагу на канструктыўнае і дэструктыўнае ўздзеянне сусветнай павуціны на моладзь. «Каб захаваць пераемнасць пакаленняў, трэба максімальна задзейнічаць інфармацыйны рэсурс, накіраваны на кансалідацыю грамадства, захаванне гісторыі і духоўна-маральнае выхаванне маладога пакалення, — адзначаў Андрэй Кунцэвіч. — У гэтым кірунку рэдакцыямі дзяржаўных СМІ ствараюцца і развіваюцца розныя цікавыя для моладзі праграмы і інфармацыйныя праекты, галоўная мэта якіх — працаваць на стварэнне, генерываць інфармацыйныя патокі канструктыўнага характару».

Яна ВАЛАСАЧ, фота аўтара.

ЗВЯЗДА